

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 214/2024-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 TdoV 7/2021 z 10. októbra 2023 a o žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom takto

rozhodol:

- Žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu **nevyhovuje**.
- Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Podanie, žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu a relevantné súvislosti

1. Sťažovateľ sa písomným podaním doručeným ústavnému súdu 3. apríla 2024 domáha preskúmania svojej trestnej veci, v ktorej bol podľa svojho presvedčenia nespravodlivo odsúdený pre trestnú činnosť kladenú mu za vinu a súvisiacu so zločineckou skupinou okolo [REDACTED]. Sťažovateľ v tejto súvislosti neuvádza porušenie žiadnych konkrétnych základných práv a jeho argumentácia v ním koncipovanom podaní má charakter všeobecnej nespokojnosti s odsúdením jeho osoby. Sťažovateľ poukazuje na to, že bol osobným ochrankárom [REDACTED], ktorý stál na čele zločineckej skupiny, a z tohto dôvodu bol obviňovaný z rôznorodej trestnej činnosti násilného charakteru, ktorej sa však nedopustil. Vo svojom podaní len stroho konštatuje, že „Dovolací NS-SR č. k Tdo V7/2021 sa slepo a zaujato stotožnil z rozhodnutiamy skroších rozhodnutí ktoré nemali nič spoločné zo spravodlivým a zákonným rozhodovaním o mojej víne! Od vznesenia zjavne neodpodstatneného obvinenia mojej osoby v roku 2005 sa sysematicky konalo len a len v môj neprospech, Dovolací súd NS-SR vo svojom rozhodnutí zo dna 10. októbra 2023 bagatelizoval, zahmlieval a zjednodušoval moje zjavné opodstatené námietky, voči celému trestnému konaniu voči mojej osobe.“. Teda sťažovateľ bližšie nešpecifikoval nielen aktuálny stav konania (spomínané rozhodnutie dovolacieho súdu), ale ani procesný priebeh svojej trestnej veci,

taktiež neuviedol, vyslovenia porušenia ktorých základných práv sa domáha a ktorými rozhodnutiami všeobecných súdov vrátane aspoň laickou formou prednesených skutkových a právnych námietok smerujúcich proti niektorému z rozhodnutí, ktoré boli vydané v jeho trestnej veci.

2. V závere svojho podania sťažovateľ pre prípad, „*ak uznáte moje námietky ako opodstatnené*“, požiadal o „*pridelenie ústavného advokáta*“.

3. Z uznesenia ústavného súdu č. k. IV. ÚS 100/2023-11 z 23. februára 2023, ktorým bola odmietnutá ústavná sťažnosť sťažovateľa pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s dovolacími konaniami vedenými pred najvyšším súdom pod sp. zn. 1TdoV/8/2018, sp. zn. 1TdoV/6/2021 a sp. zn. 1TdoV/9/2021, vyplýva nasledujúci skutkový stav veci.

4. Sťažovateľ bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok sp. zn. PK-1T 14/2007 z 9. augusta 2016 uznaný vinným z trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005, z trestných činov všeobecného ohrozenia podľa § 179 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005, vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. a), b), d) Trestného zákona v znení účinnom do 31. augusta 2002 a nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 31. augusta 2002, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov so zaradením do tretej nápravno-výchovnej skupiny. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 To 1/2017 z 11. apríla 2018 zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), ods. 3 Trestného poriadku rozsudok špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-1T 14/2007 z 9. augusta 2016 v časti týkajúcej sa sťažovateľa a vo vzťahu ku skutku právne kvalifikovanému ako trestný čin všeobecného ohrozenia podľa § 179 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005, vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. a), b), d) Trestného zákona v znení účinnom do 31. augusta 2002 a nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 31. augusta 2002 zrušil vo výroku o vine a treste a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám sťažovateľ uznal vinným z trestného činu všeobecného ohrozenia podľa § 179 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005 a vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. a), b), d) Trestného zákona v znení účinnom do 31. augusta 2002, za čo mu bol uložený úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov so zaradením do tretej nápravno-výchovnej skupiny.

5. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 TdoV 8/2018 zo 7. júna 2021 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolania obvinených [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] odmietol a podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku dovolanie [REDAKOVANÉ], rodenej [REDAKOVANÉ], ako manželky sťažovateľa odmietol.

6. V rámci právneho posúdenia manželkou sťažovateľa podaného dovolania najvyšší súd v uznesení sp. zn. 1 TdoV 8/2018 zo 7. júna 2021 uviedol, že „*Pokiaľ ide o dovolanie manželky obvineného [REDAKOVANÉ], v prípade tohto bolo zistených niekoľko formálnych nedostatkov, pričom primárnym dôvodom pre jeho odmietnutie bolo nesplnenie podmienky podať dovolanie prostredníctvom obhajcu podľa § 373 ods. 1 Trestného poriadku, a to ani po postupe podľa odseku 3 tohto*

ustanovenia [§ 382 písm. d) Trestného poriadku.“. Najvyšší súd poukázal aj na „ďalší zjavný formálny nedostatok, týkajúci sa však už obsahu samotného dovolania, keď toto neobsahuje náležitosti uvedené v § 374 ods. 1 a 2 Trestného poriadku, v súlade s ktorým je v obsahu dovolania potrebné uviesť jednak dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a jednak tiež musí byť z neho zrejmé, v akej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vytykajú rozhodnutiu alebo/a konania mu predchádzajúcemu. Pritom aj k tejto chybe dovolania – odôvodňujúcej jeho odmietnutie podľa § 382 písm. e) Trestného poriadku – smerovala už vyššie citovaná výzva súdu prvého stupňa, nahrádzajúca postup dovolacieho súdu podľa § 379 ods. 1 Trestného poriadku.“.

7. Sťažovateľ predložil najvyššiemu súdu 7. januára 2021 vlastné dovolanie, ktoré bolo odstúpené špecializovanému trestnému súdu na postup podľa § 373 ods. 3 a § 376 Trestného poriadku, opätovne predložené najvyššiemu súdu 27. apríla 2021 a po opätovnom odstránení ďalších formálnych nedostatkov opätovne predložené 25. augusta 2021, kde bolo v konečnom dôsledku vedené pod sp. zn. 1 TdoV 9/2021.

8. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 TdoV 7/2021 z 10. októbra 2023 odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolania obvinených [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a sťažovateľa, ktorý dovolanie podal sám 7. januára 2021 z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a), c), g) a i) Trestného poriadku a prostredníctvom ustanoveného obhajcu aj z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. h) a i) Trestného poriadku.

II.

Posúdenie žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu

9. Podľa § 39 ods. 1 a 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sa každé podanie (teda úkon určený ústavnému súdu) posudzuje podľa jeho obsahu.

10. Po oboznámení sa s obsahom podania je potrebné konštatovať, že ním žiadateľ žiada o ustanovenie advokáta ako právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom síce vo svojej trestnej veci, avšak podanie sťažovateľa je všeobecné, založené len na prezentovaní jeho nesúhlasu s odsúdením, ako to je popísané v bode 1 tohto odôvodnenia, ústavný súd ho však v kontexte tohto rozhodovania v zásade považoval za ústavnú sťažnosť. Zároveň sťažovateľ svoju žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nepodporuje nielen preukázaním, ale ani tvrdením svojich nepriaznivých majetkových pomerov a odvíja ju len od pozitívneho záveru ústavného súdu o jej dôvodnosti, teda „ak uznáte moje námietky ako opodstatnené“. Tento ústavným súdom identifikovaný nedostatok podania sťažovateľa nadobúda na svojej relevancii práve pri jeho aktuálnom pobyte na slobode, počas ktorého aj podal ústavnému súdu svoju sťažnosť. To znamená, že aktuálne nie je žiadnou objektívnou prekážkou (ako väzba, trest odňatia slobody) limitovaný pri uplatňovaní svojich práv podľa vlastného uváženia, a to aj pri podaní ústavnej sťažnosti, predovšetkým zvolením si právneho zástupcu na splnenie zákonnej podmienky podania ústavnej sťažnosti.

11. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

12. Povedané inak, na to, aby ústavný súd mohol rozhodnúť o ustanovení právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, musí najprv zistiť, či sú kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Pokiaľ ide o podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, táto je splnená vtedy, ak okrem iného je daná právomoc ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti a táto nie je oneskorená ani zjavne neopodstatnená (I. ÚS 60/2019, IV. ÚS 497/2021, IV. ÚS 545/2021, IV. ÚS 71/2022, IV. ÚS 105/2022).

13. Z uvedeného teda vyplýva, že ústavný súd môže fyzickej osobe ustanoviť právneho zástupcu na základe jej žiadosti, avšak iba v prípade ak jej podanie spĺňa aspoň základné formálne a obsahové náležitosti, na základe ktorých by bolo možné posúdiť dôvodnosť ňou uplatňovaného nároku. Z podania žiadateľa však nevyplýva splnenie ani jednej z uvedených podmienok.

14. Pokiaľ ide o splnenie v poradí druhej podmienky (žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v jej elementárnej forme bola podaná), ustanovenie právneho zástupcu musia odôvodňovať majetkové pomery navrhovateľa, ktoré musí sťažovateľ preukázať. Splnenie dotknutej podmienky sťažovateľ primárne ani netvrdí, nijako ho teda ani neodôvodnil a už vôbec nepreukázal, napr. písomným potvrdením o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch na účely ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Samotná táto okolnosť žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu diskvalifikuje, pričom je všeobecne a notoricky známou skutočnosťou, že v dovolacom konaní pred najvyšším súdom, rovnako v konaní o ústavnej sťažnosti (sťažovateľ je viacnásobným účastníkom takých konaní) je možné právneho zástupcu ustanoviť len v prípade, ak to je nevyhnutné z hľadiska jeho majetkových pomerov, ktoré mu neumožňujú zvoliť si obhajcu, resp. právneho zástupcu. Navyše z už pertraktovaných zistení ústavného súdu vyplýva, že, ako už bolo povedané, sťažovateľ sa v čase podania ústavnej sťažnosti nachádzal na slobode, v dôsledku čoho neboli obmedzením osobnej slobody limitované jeho dispozičné možnosti potrebné na plnohodnotnú realizáciu jeho obhajobných práv, nadobúda teda na aktuálnosti dôsledné preukázanie majetkových pomerov sťažovateľa potrebných na realizáciu kompetencie ústavného súdu vyplývajúcej z § 37 zákona o ústavnom súde.

15. Už len doplnkovo nad záver uvedený v predchádzajúcom bode preskúmaniu splnenia druhej podmienky bránia, ako to už bolo naznačené, údaje aspoň v základe, avšak s konkretizovaným zameraním posúdiť, či nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. V tomto kontexte ide o argumentačnú nedostatočnosť podania, v ktorom absentujú elementárne tvrdenia, ktorých opísanie nevyžaduje kvalifikovaného právneho zástupcu, ktoré by nasvedčovali porušeniu konkrétnych základných práv alebo slobôd spôsobom, ktorému je ústavný súd oprávnený poskytnúť ochranu, keď také okolnosti predstavujú obligatórne posúdenie ústavného súdu už v štádiu rozhodovania o ustanovení právneho zástupcu. V tejto súvislosti je žiaduce poukázať na to, že sám sťažovateľ si musí byť vedomý základných podmienok konania pred orgánom verejnej moci, ktorému adresuje svoje podanie, keďže najvyšší súd musel niekoľkonásobne pristúpiť k odstraňovaniu formálnych nedostatkov aj v prípade sťažovateľom podaného dovolania (bod 7).

16. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, b) ktorý je podaný

navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37.

17. Vychádzajúc z už uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, preto jeho žiadosti nevyhovel (výrok 1 tohto uznesenia).

III.

Posúdenie ústavnej sťažnosti

18. Výrokom 1 tohto uznesenia je zároveň predurčený jeho výrok 2, teda je založený dôvod na odmietnutie sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde tak , ako je dôvod podľa tohto ustanovenia citovaný v bode 16.

19. Ústavný súd zároveň podotýka, že žiadateľovi ostáva zachovaná možnosť podať opätovný návrh pri splnení jeho zákonných náležitostí (týmto rozhodnutím nie je vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu v konaní o ústavnej sťažnosti založená prekážka právoplatne rozhodnutej veci), avšak eventuálne konanie o takom návrhu nebude vyvolané touto žiadosťou, ktorej ústavný súd nevyhovel (a teda pri novom návrhu by bola samostatne posudzovaná aj lehota na jeho podanie).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2024

Libor Duľa
predseda senátu